

Projekt
z dnia 8 stycznia 2026 r.
zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W TARCZYNI**

z dnia 2026 r.

w sprawie przekazania skargi z dnia 17.12.2025 r. na uchwałę Rady Miejskiej w Tarczynie nr XX/147/03 z dnia 30.12.2003 r. wraz z odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 1153 z późn. zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 z późn. zm.) Rada Miejska w Tarczynie uchwała, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę z dnia 17.12.2025 r. wniesioną do tutejszego organu - Rady Miejskiej w Tarczynie na uchwałę Rady Miejskiej w Tarczynie Nr XX/147/03 z dnia 30.12.2003 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Tarczyn, pow. Piaseczno, województwo mazowieckie (MPZP) w zakresie § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwały wraz z odpowiedzią na skargę.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącą Rady Miejskiej w Tarczynie do:

- 1) doręczenia Sądowi skargi z dnia 17.12.2025 r. wraz załączonymi do niej aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę,
- 2) występowania w imieniu Rady Miejskiej w Tarczynie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie, a w przypadku wniesienia skargi kasacyjnej przed Naczelnym Sądem Administracyjnym,
- 3) udzielenia pełnomocnictw procesowych do reprezentowania Rady Miejskiej w Tarczynie osobom posiadającym uprawnienia radcy prawnego bądź adwokata.

§ 3. Udziela się odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miejskiej w Tarczynie.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej

mgr Marlena Sadowa

Załącznik do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Tarczynie
z dnia

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
ul. Jana Kazimierza 10
01-248 Warszawa

Strona skarżąca:
Dane wg informacji zawartych w skardze

reprezentowana przez pełnomocnika:
Dane wg informacji zawartych w skardze

Organ:
Rada Miejska w Tarczynie
adres do korespondencji:
Urząd Miejski w Tarczynie
ul. Juliana Stępkowskiego 17
05-555 Tarczyn

ODPOWIEŹ NA SKARGĘ

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 z późn. zm. dalej: PPSA) niniejszym przekazadam skargę z dnia 17.12.2025 r., doręczoną w dniu 22.12.2025 r. wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy oraz z niniejszą odpowiedzią na przedmiotową skargę, i wnoszę o:

1. na podstawie art. 151 PPSA o oddalenie skargi w całości,
2. rozpoznanie sprawy w trybie zwykłym z przeprowadzeniem rozprawy,
3. zasądzenie od skarżącej na rzecz organu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wedle norm przepisanych.

UZASADNIENIE

W dniu 22.12.2025 r. skarżąca za pośrednictwem Rady Miejskiej w Tarczynie wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Tarczynie Nr XX/147/03 z dnia 30.12.2003 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Tarczyn, pow. Piaseczno, województwo mazowieckie (MPZP), w zakresie § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwały domagając się stwierdzenia jej nieważności w skarżonej części.

Skarżąca zarzuciła zaskarżonej uchwale w zakresie § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwały, naruszenie art. 3 ust. 2a ustawy z dnia 07.07.1994 r. Prawo budowlane, naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 140 ustawy z dnia 23.04.1963 Kodeksu cywilnego, naruszenie art. 64 ust. 3, 31 ust. 3 oraz 21 ust. 1 Konstytucji RP.

W uzasadnieniu Skarżąca podniosła, iż jest właścicielem nieruchomości położonej w(wg danych w skardze), gm. Tarczyn, działki o nr ew.(wg danych w skardze) uregulowanych w KW nr..... (wg danych w skardze) Dla w/w nieruchomości przyjęto MPZP. Nieruchomość częściowo jest objęta przeznaczeniem MN – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna. Skarżąca pismem z dnia 30.09.2025 r. zwróciła się do Rady Miejskiej w Tarczynie z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa. W dniu 21.11.2025 r. Rada Miejska w Tarczynie udzieliła odpowiedzi, uznając pismo Skarżącej za bezzasadne,

w szczególności z uwagi na fakt, iż Skarżąca nabyła nieruchomości w dniu 06.08.2024 r., a zatem po dacie wejścia w życie MPZP. Z powyższego wynika, iż Skarżąca nabyła tylko takie uprawnienia, jakie wynikają z MPZP, a zatem nie może powoływać się na naruszenie jej interesu prawnego. Ponadto organ wskazał, iż przepisy MPZP nie zakazują realizacji budynków mieszkalnych dwulokalowych, a jedynie zawierają ograniczenia w zakresie minimalnej powierzchni jaka ma przypadać na każdy istniejący lub nowo projektowany dom jednomieszkaniowy. Zatem Skarżąca nie jest pozbawiona możliwości zabudowy.

Zdaniem Skarżącej ww. przepisy miejscowego planu są niezgodne z art. 3 pkt. 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Pojęcie „domu jednomieszkaniowego” jest niejasne i nie kształtuje w sposób jasny uprawnienia Skarżącej do podziału i sposobu zabudowy nieruchomości. Ponadto pojęcie to nie zostało zdefiniowane w treści uchwały MPZP, nie jest to również pojęcie zdefiniowane przez przepisy. Skarżąca wskazała na orzecznictwo sądowe w tym zakresie z którego wynika, iż rada gminy nie ma kompetencji do ograniczania w MPZP ilości lokali mieszkalnych w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych w ramach zasadach kształtowania zabudowy. Dalej Skarżąca podniosła na niejasność przepisu w zakresie prawa wtórnych podziałów z uwagi na możliwość zastosowania co najmniej 2 rodzajów wykładni: podział przeprowadzony po wejściu w życie MPZP wyklucza kolejne podziały lub przepis MPZP byłby sprzeczny wewnątrznie z jednej strony zezwalałby na podział, z drugiej zakazywał podziału wtórnego. Wątpliwość wzbudza również pojęcie „w przeliczeniu na każdy istniejący lub projektowany dom jednomieszkaniowy”. W ocenie Skarżącej w/w przepisy MPZP naruszają prawo własności wynikające z art. 140 KC i w tym zakresie organ winien stosować zasadę ważenia interesu publicznego z prywatnym. W ocenie Skarżącej zostały przekroczone uprawnienia władztwa planistycznego. Konstytucja chroni prawo własności i je gwarantuje. Bez znaczenia zdaniem Skarżącej jest fakt nabycia przez nią nieruchomości po dacie wejścia w życie MPZP. Podsumowując pojęcia: „dom jednomieszkaniowy”, „bez prawa wtórnych podziałów”, „na każdy istniejący lub projektowany” wskazane w § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwały stanowią naruszenie interesu Skarżącej. Z tych względów Skarżąca domaga się stwierdzenia w tym zakresie nieważności Uchwały.

Zdaniem organu skarga nie zasługuje na uwzględnienie i winna zostać oddalona w całości.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 r. każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałą do sądu administracyjnego.

Skarżąca nabyła nieruchomości w dniu 6 sierpnia 2024 r., czyli już po dniu wejścia w życie planu zagospodarowania przestrzennego. Nabywając nieruchomości pod rządami zaskarżonego zapisu planu miejscowego nabyła tylko takie uprawnienia, które zostały w nim określone. Powyższa kwestia znalazła swoje odzwierciedlenie w judykaturze w tym m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 maja 2009 r. II OSK 1715/08.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż w dacie nabycia prawa własności nieruchomości, zapisy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego były Skarżącej znane. Nie można zatem stwierdzić, iż zapisy uchwały, której dotyczy skarga naruszyła jej interes prawny.

Ponadto należy wskazać, iż uchwała została podjęta zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami prawa. Zgodnie z zapisami art. 10 ust. 1 pkt. 7 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym na dzień uchwalenia planu, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, możliwe było ustalenie w zależności od potrzeb m.in. zasad i warunków podziału terenów na działki budowlane, dlatego też plan miejscowy zawiera zapisy określające możliwość podziału nieruchomości na działki budowlane o minimalnej powierzchni przypadającej na każdy istniejący lub projektowany dom jednomieszkaniowy.

Ze względu na zachowanie ładu przestrzennego, zasadne było określenie w planie parametru minimalnej powierzchni działki, przypadającej na dom jednomieszkaniowy.

Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 lutego 2025 r., II OSK 1301/22:

„nie ma przeszkód ku temu, aby poziom zainwestowania terenu kształtować poprzez ograniczenie liczby dopuszczalnych lokali mieszkalnych w budynkach mieszkalnych, podobnie, jak poprzez określenie formy zabudowy mieszkaniowej, tj. wolnostojącej, bliźniaczej czy szeregowej. Istotne jest bowiem to, aby z przepisów planu wynikało jakiego rodzaju, o jakim charakterze i jakiej wielkości i intensywności zabudowa może powstać na danym terenie i jaką może zająć maksymalnie powierzchnię danej nieruchomości”.

Ponadto nie stanowi przekroczenia granic władztwa planistycznego przyjęcie przez radę gminy parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu innych niż wymienione w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a pozostających w zgodzie z celami oraz istotą planowania przestrzennego (wyrok NSA z 18 kwietnia 2012 r., II OSK 162/12).

Należy podkreślić, że zapisy planu miejscowego nie zakazują realizacji budynków mieszkalnych dwulokalowych, ustalają jedynie minimalną powierzchnię jaka ma przypadać na każdy istniejący lub projektowany dom jednomieszkaniowy. Obowiązujący plan dopuszcza zabudowę wolnostojącą oraz bliźniaczą, jak również wprowadza inne parametry zabudowy zgodnie z którymi należy realizować zabudowę mieszkaniową.

Należy również zwrócić uwagę, iż pojęcie „domu jednomieszkaniowego” użyte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego podlega w pierwszej kolejności wykładni językowej. Przy zastosowaniu niniejszej metody interpretacji należy uznać, że pojęcie „domu jednomieszkaniowego” ma inne znaczenie niż pojęcie „budynku mieszkalnego jednorodzinnego”, którym postępuje się ustawa Prawo budowlane.

W ocenie organu, pojęcie „domu jednomieszkaniowego” oznacza obiekt przeznaczony do realizacji jednej funkcji mieszkaniowej, tj. zawierający jedno mieszkanie (jeden lokal mieszkalny). Natomiast pojęcie „budynku mieszkalnego jednorodzinnego”, o którym mowa w art. 3 pkt 2a ustawy Prawo budowlane, obejmuje również budynki, w których dopuszczalne jest wydzielenie dwóch lokali mieszkalnych, co wynika wprost z definicji ustawowej.

Należy zatem wskazać, iż „jednomieszkaniowy” — językowo odnosi się do liczby mieszkań/lokali; semantyka rdzenia „jedno-” i „mieszkaniowy” wskazuje na pojedynczy lokal jako miarę funkcji użytkowej, natomiast „jednorodzinny” w art. 3 pkt 2a ustawy Prawo budowlane ma odmienny zakres normatywny: ustawodawca *expressis verbis* dopuszcza konstrukcję dwulokalową w budynku jednorodzinnym. Dyrektywa literalna (językowa) ma pierwszeństwo w interpretacji aktów prawa miejscowego, gdy postępują się one odmiennym niż ustawa określeniem (tu: „jednomieszkaniowy”) — w konsekwencji należy nadać temu pojęciu własne, słownikowe znaczenie.

Należy zwrócić uwagę, iż akty planistyczne nie są „regulaminem stosowania Prawa budowlanego”, służą kształtowaniu ładu przestrzennego. W tym celu plan może bardziej rygorystycznie ukształtować funkcję terenu (np. „domy jednomieszkaniowe”), niż szerzej dopuszcza to reżim budowlany (budynek jednorodzinny dwulokalowy).

W razie różnicy terminów, odwołanie do ustawy nie jest obligatoryjne, jeżeli z języka przepisu planu wynika odrębny sens i jest on spójny z celem planu. W orzecznictwie NSA przyjmowano, że ograniczenia funkcji zabudowy i jej intensywności mieszczą się w władztwie planistycznym, o ile są zgodne ze studium i proporcjonalne. Z tego punktu widzenia „dom jednomieszkaniowy” jest elementem polityki przestrzennej (preferencja zabudowy o strukturze jednego lokalu na budynek), której ustawodawca nie zakazał, przeciwnie, pozostawił gminie instrumenty kształtowania funkcji i intensywności.

W/w zapis wprowadza utrzymanie ładu urbanistycznego, standardów środowiskowych, komunikacyjnych i infrastrukturalnych przez ograniczenie intensywności funkcji mieszkaniowej do jednego lokalu na budynek i uniknięcia „skrytej” intensyfikacji (np. masowe wydzielenie drugich mieszkań w budynkach

jednorodzinnych), która generuje ryzyka dla parkowania, szkół, przedszkoli, kanalizacji, dróg, zieleni, zacieniania sąsiednich działek etc.

NSA podkreśla, że ograniczenia wynikające z MPZP, zgodne ze studium i racjonalnie uzasadnione celami ładu przestrzennego, mieszczą się w granicach władztwa planistycznego.

Zdaniem organu MPZP nie modyfikuje definicji ustawowej; posługuje się innym pojęciem dla realizacji celu planu. MPZP może wężej ukształtować dopuszczalny typ zabudowy na określonym obszarze, jeśli jest to uzasadnione planistycznie. Nie dochodzi do kolizji norm: ustawa definiuje zakres pojęcia „jednorodzinny” na potrzeby procedur budowlanych, plan nie zakazuje realizacji budynków mieszkalnych jednorodzinnych dwulokalowych. Sporny zapis nie narusza istoty prawa własności; stanowi dopuszczalne, proporcjonalne ograniczenie prawa zabudowy w interesie publicznym. Właściciel zachowuje możliwość zabudowy mieszkaniowej, zaś ograniczenie dotyczy wyłącznie liczby lokali w budynku - ilość lokali powinna przypadać na określoną powierzchnię działki budowlanej. Zasada proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji) i analiza dopuszczalności ograniczeń przez MPZP, jak również praktyka orzecznicza wskazujące, że takie ograniczenia są konstytucyjnie dopuszczalne, jeśli służą łaadowi przestrzennemu i są najmniej dolegliwym środkiem.

W ocenie Organu, pojęcie „domu jednomieszkaniowego” użyte w § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a MPZP podlega w pierwszej kolejności wykładni językowej, prowadzącej do wniosku, że chodzi o budynek zawierający jeden lokal mieszkalny. Jest to pojęcie odmienne od ustawowego „budynku mieszkalnego jednorodzinnego” (art. 3 pkt 2a Prawa budowlanego). Różnica nie powoduje sprzeczności z Prawem budowlanym, albowiem plan miejscowy korzysta z przysługującego gminie władztwa planistycznego i wężej kształtuje dopuszczalną funkcję na określonym obszarze, co służy realizacji ładu przestrzennego i proporcjonalnych standardów urbanistycznych. W rezultacie zarzut naruszenia prawa własności (art. 140 k.c.) jest bezpodstawny — ograniczenie dotyczy jedynie liczby lokali w budynku, nie zaś pozbawienia prawa zabudowy.

Wykładnia językowa stanowi podstawowy punkt wyjścia w procesie interpretacji przepisów prawa, w tym aktów prawa miejscowego, a sięganie po inne dyrektywy interpretacyjne jest uzasadnione dopiero w przypadku stwierdzenia niejednoznaczności brzmienia przepisu. W tym kontekście Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 czerwca 1998 r., sygn. FPS 9/97, wskazał, że:

„Dokonując interpretacji tekstu prawnego, trzeba kierować się znaczeniem słów danego języka etnicznego oraz tym, że ustawodawca był racjonalny, gdy używał takich a nie innych słów, i nie można a priori przyjmować, iżby określonych słów używano w tekście prawnym bez wyraźnej ku temu potrzeby, by użyte w tekście słowa były puste i nic nie znaczyły.”

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6, 7 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, do zadań gminy należy w szczególności określenie zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, w tym intensywności zabudowy, udziału powierzchni biologicznie czynnej, parametrów zabudowy oraz zasad realizacji miejsc parkingowych. Realizując te kompetencje, gmina zobowiązana jest również uwzględniać zasadę ładu przestrzennego oraz ochronę środowiska, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 3 tej ustawy. W wykonaniu tych obowiązków organ uchwałą miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w którym posłużono się pojęciem „dom jednomieszkaniowy” w znaczeniu wskazanym we wcześniejszym akapicie.

Odnosząc się do zarzutu sformułowania zapisów w MPZP „bez prawa wtórnych podziałów”, to należy wskazać, iż MPZP w § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwałą posługuje się utrwalonym w języku planistycznym określeniem dla „powtórnych (kolejnych) parcelacji” po dopuszczaniu kolejnych podziałów nieruchomości, o ile spełnione zostaną określone w MPZP parametry, w szczególności minimalna powierzchnia działki budowlanej oraz zapewnienie dostępu do drogi publicznej, co jest prawidłowe z punktu widzenia funkcji ustaleń planistycznych, gdyż zapewnia realizację założeń struktury przestrzennej, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa własności i możliwości racjonalnego zagospodarowania nieruchomości. W powyższym kontekście sformułowanie „bez prawa wtórnych podziałów” należy odczytywać jako techniczne odwołanie do zakazu dokonywania podziałów prowadzących do powstania działek niespełniających parametrów

minimalnych oraz ustalonych wymogów dostępu do drogi publicznej, a nie jako całkowite wyłączenie możliwości dokonywania jakichkolwiek kolejnych podziałów. Oznacza to, że dopuszczalne są kolejne podziały, o ile spełniają one ustalenia MPZP. Wykładnia literalna jest spójna i jednoznaczna.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym gmina kształtuje ład przestrzenny, a MPZP ustala m.in. parametry działek budowlanych, zasady podziału i scalania. Władztwo planistyczne obejmuje dopuszczenie podziału w określonych granicach oraz ograniczenie kaskadowych parcelacji, jeśli prowadzą do nadmiernej intensyfikacji i kolizji funkcji. Orzecznictwo NSA utrzyma, że ograniczenia wynikające z MPZP, o ile są zgodne ze studium i proporcjonalne, mieszczą się w zakresie władztwa planistycznego – nawet jeśli uszczuplają możliwości właścicielskie.

Celem postanowienia zawartego w MPZP „bez prawa wtórnych podziałów” jest zapobieżenie niekontrolowanej fragmentacji terenu. Nadmierne rozdrobnienie działek prowadziłoby do wzrostu gęstości zabudowy ponad założone wskaźniki oraz mogłoby generować negatywne skutki infrastrukturalne, takie jak problemy z parkowaniem, dostępnością dróg, obciążeniem sieci, zacienianiem czy konfliktami funkcji. Uwzględniając powyższe, należy wskazać, że działka, która została już raz podzielona, przestaje istnieć w dotychczasowym kształcie i nie może być ponownie dzielona jako całość. Natomiast nowo powstałe działki mogą być przedmiotem dalszych podziałów, o ile spełniają wszystkie wymagania określone w planie miejscowym, w szczególności dotyczące minimalnej powierzchni działki oraz zapewnienia dostępu do drogi publicznej. Takie rozumienie przepisu jest zgodne z jego celem oraz dotychczasową praktyką stosowania ustaleń planistycznych.

Należy wskazać, iż podniesiona przez Skarżącą „dwutorowa wykładnia” jest pozorna. Postanowienia MPZP nie wskazują, że „każdy podział wyklucza kolejny”, tylko, że po spełnieniu warunków planu i przeprowadzeniu dopuszczalnego podziału nie wolno dokonywać kolejnego podziału tej samej działki. Nie występuje zatem konflikt norm.

Odnosząc się zaś do zarzutu w zakresie niejednoznaczności użytego sformułowania „w przeliczeniu na każdy”, to należy wskazać, iż pełni on funkcję jednostki rozliczeniowej dla parametrów urbanistycznych. Określenie „istniejący lub projektowany” wskazuje, że bilans urbanistyczny należy sporządzać zarówno dla stanu aktualnego, jak i dla zamierzenia inwestycyjnego (projektowanych budynków), co zapobiega niedoszacowaniu wskaźników. Takie ujęcie „na budynek” jest typowym pojęciem w MPZP i praktyce urbanistycznej – parametry oblicza się na jednostkę funkcji (tu: „dom jednomieszkaniowy”).

Skarżąca nie została pozbawiona prawa zabudowy ani prawa do pierwotnego podziału, wprowadzone ograniczenia są zgodne z przepisami i są proporcjonalne – zostały dobrane jako „najmniej dolegliwy środek ograniczeń w ramach władztwa planistycznego.

Zatem należy wskazać, iż podniesione zarzuty niejasności wykładni pojęć w zakresie: „dom jednomieszkaniowy” „wtórnych podziałów” oraz „w przeliczeniu na każdy istniejący lub projektowany dom jednomieszkaniowy” są niezasadne.

W konsekwencji wniosek Skarżącej o stwierdzenie nieważności Uchwały w tej części nie zasługuje na uwzględnienie. Wobec powyższego, wnosi się jak na wstępie.

Załączniki:

- 1) skarga wraz z kompletem załączników;
- 2) akta sprawy
- 3) uchwała Rady Miejskiej w Tarczynie Nr XX/147/03 z dnia 30.12.2003 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Tarczyn, pow. Piaseczno, województwo mazowieckie (MPZP),
- 4) odpis niniejszej odpowiedzi na skargę wraz z załącznikami.

UZASADNIENIE
do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Tarczynie z dnia

Skarżąca reprezentowana przez pełnomocnika pismem z dnia 17.12.2025 r. (data wpływu 22.12.2025 r.) wniosła do tutejszego organu – Rady Miejskiej w Tarczynie skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Tarczynie Nr XX/147/03 z dnia 30.12.2003 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Tarczyn, pow. Piaseczno, województwo mazowieckie (MPZP) w zakresie § 8 ust. 6 pkt 11 lit. a Uchwały.

Stosownie do zapisów art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, organ, którego działanie jest przedmiotem skargi, za pośrednictwem którego wnosi się skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, przekazuje tą skargę do sądu wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia (w niniejszej sprawie organem tym jest Rada Miejska w Tarczynie). Uwzględniając, że skarga dotyczy uchwały Rady Miejskiej w Tarczynie, do Rady należy kompetencja podjęcia, także w formie uchwały, decyzji o uwzględnieniu skargi lub skierowaniu jej do rozstrzygnięcia przez sąd, co wymaga odpowiedzi na skargę. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do w/w uchwały.

W świetle powyższego zasadne jest podjęcie uchwały i przekazanie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wraz z odpowiedzią na przedmiotową skargę stanowiącą stanowisko w tym zakresie.